

Ο χασάπης και το κοριτσάκι

Ήμουν παρών σε δύο αποτελεσματικές μπουιές που έριξε ο Κούνδουρος σε άλλο άνθρωπο. Και λέω «σε άλλο άνθρωπο» γιατί συνήθως κοπάναγε και κομμάτιαζε έπιπλα και κρύσταλλα και όχι ανθρώπους. Τέλος πάντων, και στις δύο «ανθρώπινες» περιπτώσεις, αν και είχε ήδη κλείσει τα ογδόντα, παρέμενε βίαιος και ρωμαλέος. Θεριό! Η δεύτερη φορά, που είχε θύμα έναν ταξιτζή, δε σας αφορά. Η πρώτη όμως με θύμα τον χασάπη είναι πολύ χαριτωμένη μέσα στη βία της και θα σας την διηγηθώ.

Ας πούμε ότι ήταν το 2008. Περπατάμε με προορισμό το σπίτι στο Μετς, όπου έχουμε το μεσημέρι τραπέζωμα. Ταυτόχρονα εγώ ψωνίζω τρόφιμα και ο Κούνδουρος κλασικά αγορεύει σε μαγαζάτορες και περαστικούς θαυμαστές του. Κάποτε περνάμε έξω από ένα χασάπικο. Και τότε ο χασάπης, που στέκεται στην είσοδο και καπνίζει, σφυρίζει πρόστυχα σε ένα προπορευόμενο ανήλικο κοριτσάκι, που θα 'τανε - δε θα 'τανε δώδεκα χρονώ. Θαμπωμένος ο αγροίκος από την άγουρη ομορφιά, που μόλις τον είχε προσπεράσει, απαγγέλει και τον ακόλουθο αδόκιμο ποιητικό στίχο: «Που πας ψωλίτσα μου!». Το κοριτσάκι ακούει το σφύριγμα, αλλά όχι και το ποίημα που ο χασάπης το είπε κάπως από μέσα του, σα χυδαίο αναστεναγμό. Το παιδί γυρνά, τον κοιτά έντρομο αναγνωρίζοντας οπωσδήποτε μια προστυχιά στο βλέμμα του και επιταχύνει το βήμα.

Για κακή του τύχη όμως του χασάπη τον έχει ακούσει ο Νίκος και μάλιστα πεντακάθαρα. Και το σφυριγματάκι και το συνοδευτικό ποιηματάκι. Όλα τα άκουσε. Και δεν του άρεσε του Νίκου αυτός ο χασάπης. Αλλά καθόλου δεν του άρεσε! Ο Κούνδουρος που είχε δημιουργήσει πριν από σαράντα πέντε ολόκληρα χρόνια τις «Μικρές Αφροδίτες» εξάροντας με τον κινηματογραφικό του φακό αυτήν ακριβώς την άγουρη ομορφιά του ανθρώπινου κορμιού βρίσκονταν τώρα αντιμέτωπος με έναν αγράμματο υβριστή της. Αλλά δεν αντέδρασε, τουλάχιστον όχι ακαριαία.

Προσπερνάμε το χασάπικο σα να μην έχει συμβεί τίποτα και συνεχίζουμε το δρόμο μας. Ο Νίκος έχει βάλει το κεφάλι κάτω και περπατά σαν ταύρος στην αρένα. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι δεν πιάσαμε την κουβέντα με κανέναν άλλον περαστικό. Ούτε αναμεταξύ μας ανταλλάξαμε λόγια. Κάποτε φτάνουμε στο σπίτι και βάζω μπροστά τις τσουκάλες και τα τηγάνια. Βάζω και μια ρακή. Θα 'τανε μία, το πολύ μία και μισή το μεσημέρι. Ξαφνικά και απροειδοποίητα ο Κούνδουρος βροντά με βία τη μία από τις δύο πόρτες της κουζίνας, που ήταν σαν εκείνες τις πόρτες των σαλούν στα καουμπόικα και στέκει μπροστά μου. Μπρος-πίσω η πόρτα έκανε σαν παράφρων ανεμιστήρας και μέσα στο γενικό σαματά βουτά το ποτήρι

μου και μου πίνει με μιας τη ρακή. Ανήκουστο το ξέρω αλλά αληθινό! Ποτέ δεν είχα δει τον Νίκο να πίνει ρακή ούτε και τον ξανάδα. Έπινε περίπου δύο μπίρες το χρόνο, αυτή ήταν η σχέση του με το αλκοόλ. Εγώ τότε έπινα δύο μπίρες αντί για πρωινό καφέ, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

«Πάμε!» μου λέει κοπανώντας το άδειο ρακοπότηρο στο τραπέζι και την ώρα που με τραβάει από το ένα χέρι, προλαβαίνω με το άλλο και κλείνω τα δυο μάτια της κουζίνας, που καίγανε τα τηγάνια με τους χοχλιούς και τις πατάτες. Αλλιώς θα ‘χαμε γίνει μπουρλότο! Πεταγόμαστε έξω και με βήμα τροχάδη προσεγγίζουμε το απεχθές χασάπικο. Εγώ είχα λάβει τις γνωστές εντολές. Να βρίσκομαι πάντα δυο μέτρα πίσω και αριστερά από τον Νίκο και να μην πω ούτε μια λέξη.

Μπαίνει με φούρια ο Κούνδουρος μέσα στο χασάπικο κραυγάζοντας «Αέρασα» και με την ορμή που είχε, χωρίς να σταματήσει καθόλου το γρήγορο βήμα του, τραβάει ένα γερό μπουνίδι στη μούρη του χασάπη, που χτυπά καλά την κεφαλή του πίσω στο επαγγελματικό ψυγείο, κάνει λακούβα στο αλουμίνιο και σωριάζεται στα πάτωματά μέσα σε ένα «σπλατς» από αίματα της μύτης του. Σκέτη αηδία.

Και τώρα θα καταλάβετε τί σήμαινε Κούνδουρος. Τρίβει ο Νίκος το χέρι του, που πιθανότατα τον είχε κάπως πονέσει, και διώχνει με νεύμα έξω τον βοηθό του χασάπη και δύο πελάτες, που είχαν μείνει άναυδοι. Στέλνει κι εμένα στο πεζοδρόμιο μαζί με τους άλλους και κλείνει την πόρτα. Παρακολουθούμε όλοι έξω από την τζαμαρία να βλέπουμε ταινία και στ’ αλήθεια αυτό γινότανε! Ένα ακόμα κινηματογραφικό γύρισμα. Περνά ο Κούνδουρος πίσω από τον πάγκο και πλησιάζει εκεί που θα έπρεπε να κείται ο χασάπης. Παύση σε κάθε ήχο. Σύντομη ακινησία και τότε σκύβει κάτω ο Κούνδουρος και χάνεται πίσω από τον πάγκο. Απ’ έξω εμείς στην αγωνία. Το πλατό άδειο από ηθοποιούς. Τί να συμβαίνει άραγε «οφ-κάμερα», που λέμε στη γλώσσα μας, εμείς οι διεστραμμένοι του σινεμά; Ποιά η πλοκή; Ποιό το θέατρο των αθέατων; Τον πνίγει τον χασάπη; Του βγάζει τα μάτια με γυμνά χέρια; Τον κόβει κομματάκια με τον μπαλτά; Τί βία να εξελίσσεται άραγε πίσω από τον πάγκο;

Αργά, πολύ αργά, ιεροτελεστικά, ο Κούνδουρος σηκώνεται όρθιος και εμφανίζεται σιγά-σιγά πίσω από τον πάγκο υποβαστάζοντας τον χασάπη, που τα ‘χει χαμένα. Στήνει όρθιο τον άφωνο χασάπη και τον περιεργάζεται με το βλέμμα του. Σαν κάτι να μην του πηγαίνει καλά. Παίρνει ένα χαρτί και σκουπίζει πρόχειρα τα αίματα από τη μούρη του χασάπη. Η μούρη παραμένει αχνά μουντζουρωμένη από το αίμα. Τώρα η μούρη έχει μια εικαστικότητα ανώτερη από πριν σκέφτομαι. Πετά το χαρτί στα σκουπίδια με θεατρικότητα, σε αργή κίνηση ή έτσι μου φάνηκε εμένα. Μετά ο Νίκος ισιώνει τη λευκή μπλούζα του χασάπη, που είχε τσαλακωθεί, και του κουμπώνει τα δύο πάνω κουμπιά, που ήταν ακούμπωτα. Στο τέλος αρπά έναν μεγάλο μπαλτά, τον

βάζει στο χέρι του χασάπη και του σηκώνει το χέρι ψηλά σα να 'ναι έτοιμος ο χασάπης να αποκεφαλίσει αρνί. Του ισιώνει μια τελευταία φορά την λευκή, πιτσιλισμένη από πολλών λογιών αίματα στολή και τον περιεργάζεται ξανά με το βλέμμα του. Τώρα του φαίνεται εντάξει. Όλη αυτή την ώρα ο χασάπης στέκει κέρινο κι ανέκφραστο άγαλμα της μαντάμ Τισό.

«Θρίαμβος» φωνάζει ξαφνικά ο Κούνδουρος σπάζοντας την αφόρητη σιωπή και εξέρχεται σβέλτα του χασάπικου ξυπνώντας μας από το όνειρο-θρίλερ. Όλοι κάγκελο! Επιστρέφουμε θριαμβευτές και με βήμα ταχύ στο σπίτι στο Μετς για το προγραμματισμένο μας συμπόσιο.

Με 'κείνα και με τ' άλλα όμως παπαριάσανε οι πατάτες και οι χοχλιοί γίνανε ξεροί και πισσαμαύροι.